

DÉLSOMOGY

Megjelenik Szigetvárott hetenkint egyszer: Vasárnap.

Előfizetési árak:
Egész évre . . 8 korona. — Félévre . . 4 korona.
Negyedévre . . 2 korona 50 fill.
— Egyes példány ára 20 fillér. —

Felelős szerkesztő:
Bárvárh Gyula.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Igmándy-utca 60. szám.
Kéziratot vissza nem adunk.
Nyílt-tér garmond sora 40 fill.

Karácsony.

Karácsony. A felavatás éjjele! Hol van lélek, melyet a szó erősen meg nem ragad; hol van szív, melybe a szó öröm érzést ne csepegtetne?!

Búgó harangszó, kísérteties fényű világ vezet az éj setetjében a betlehemi istállóhoz; ott jászolba fektetett eszemű, előtte térdelő pásztorok, mellettük koronás királyok a porba borulva! Minő misztikus kép; minő megragadó jelenet!

Az átheni liceumban, az ókor bölcsészeti főiskolájában egy napon az a kérdés merült fel, mi a legnagyobb és egyszersmint a legkisebb dolog a világon?

A bölcsék találgatták. Egyik a szemet találta ennek, mert az bár maga kicsiny, mégis képes a nap, hold, a csillagok és a legnagyobb hegyek körvonalait magába venni; — a másik a szívet jelezte meg, mert szerinte a szív kicsiny, de azért az egész világ

feletti uralkodás vágya is elfér benne, miként Nagy Sándor macedon király példája igazolja; — a harmadik oda nyilatkozott, hogy az ész illeti meg az elsőség, mert az bár maga láthatatlan és megfoghatatlan, de azért nemcsak a létező dolgok összességét, de ezenfelül még a lehetséges, a képzeletbeli dolgokat is felölheti.

Ne ott keressük ezt, ott ahol a bölcsék; nem ott van, hanem itt a betlehemi jászolban. Óh mi lehet nagyobb a teremtő Istennél, — és mi kisebb egy gyöngy, gyámoltalan ujszülött gyermeknél? Ott a jászolban a Megváltó; — gyenge gyermek, de mindenható Isten is! Ezért térdelel előtte a szegény pásztor és a koronás király!

A bűn átka nyomult a népekre s nemzetekre; az ember lábbal tiporta emberi méltóságát, a bűn és setétség piszkos sarában fetrengött; az igazak hő imája csengett; harmatozzatok egek s csepegtétek az igazságot, a békét!

Igazság — béke! Ezután sóvárgott, ezt esdekelte a szenvedő embe-

riség! A mit esengve kért, meghozta Karácsonyét; meghozta a földre jött Megváltót!

Igazságot osztott; letépte az embert az embertől elkülönítő sallangot; feltárta az embert teljes mivoltában, mely Isten képe mind, tehát egyenlő rangu, egy cél felé törekvő! letépte a bilincset, mely embert, ember rab-szolgájává kötött, — s ma már ha végig nézünk a templomok padsorain, ott látjuk, hogy egymás mellett térdel gazdag és szegény; hatalmas és koldus; a drága köntös a daróc ruhával, — a drága illatszert a köntös orcsavaró szagával egy helyen, óh milyen szépen megfér; mindegyik imája egybeolvad az ég felé törő tömjénfüstbe, mely felett az égi hang: „Gyermekeim“!

Békét hozott; meghozta a szív nyugalmát, mert törekvéseit biztos célra irányította. Eloszlatta a kétségbejött bizonytalanság ködét, a végső megsemmisülés kétségbejött rémét; feltárta a sírnak titkát, mely csak ut egy szebb

Inkognitóban. *)

Írta: **Gottier Lajos.**

I.

Gere Horváth Mari nagy szerencsét csinált. A mikor bokorugró szoknyában, két varkocsba font leeresztett barna hajával, piros eszímában fölkerült falujából a fővárosba, alig volt tizenhat esztendő. A vasutnál ragyás Tuba Klári várta. Mert, hogy egyfalusiak voltak. A Klári már öt év óta szolgált Pesten és nagyon kitapasztalt perszóna lett belőle. Szívesen vette pártfogásába a kis Marit. Együtt mentek el a körútra a czupringerhez. Marinak igen jó helye akadt. Egy gazdag bankárné fogadta meg a gyermekek mellé. Mikor aztán a legidősebb lány

*) Mutató a szerzőnek „Gendry történetek“ című elbeszélés kötetéből.

férjhez ment, Marit magához vette szobalánynak. Minthogy azonban könnyen tanult és nagyon kicsiszolódott az alatt a négy év alatt, a fiatal asszonytól egy grófi helyre került komornának. Csillagkeresztes dáma volt az asszonya. Innen már csak egy lépés volt a mostani helyéig.

Gere Horváth Mari ugyanis, a csillagkeresztes dáma ajánlatára, az udvarhoz került. Bizony. A fiatal Julia Immaculata főhercegnőhöz fogadták meg első komornának. Hyen szerencséje van egynémely szegény leánynak.

II.

Ugy történt, hogy egy szép nyári délután (a sejour éppen Budán volt) Julia Immaculata főhercegnő nagyon unta magát. Selyem kárpittal bevont boudoirjában ásitva ült a hinta székben. Egyet gondolt és be-

esöngette az első komornát.

Mari bejött. Már nem viselt bokorugró szoknyát, sem piros eszímát. A haja sem volt két czopfba fonva. Kaczer fehér főkötő volt a fején, fekete szövet-ruhája és fehér köténye volt, kivágott lakezipőjéből meg selyem harisnya kandikált elő.

Illedelmesen megállt az ajtóban.

— Parancsol, Fenség!

— Oh! Mari! én szörnyen unom magam. Nagyon unalmas itt minden.

Mari kérdőleg nézett a kis szőke hercegisasszonyra. Az meg idegesen folytatta . . .

— Mit nézel rám olyan esodálkozva? Talán te nem unod magad? Egész beléd sapadt már az arcod ebbe az unalmas udvari életbe. Azelőtt sokkal pirosabb voltál. Maholnap olyan fehér lesz az arcod, mint

Pécs város városházát jövő év május havában újra építik, miért is jelenlegi helyiségemből annak idején ki fogok költözködni, mely körülmény arra késztet, hogy az összes rakáron lévő divat czikkeimet valamint a naponta érkező ujdonságaimat különösen karácsonyi ajándéknak alkalmas dolgokat **tetemesen** leszállított árban árusítsam el, úgy mint: **férfi ingek és nyakkendők, kézimunkák és kellékek. Jäger alsó ruházat. Ruhadiszek.** eső ernyők, harisnyák, keztük stb.

KEMÉNY MÓR PÉCS, Király-utca városház épület.

világba! És én elnézem, mikor a férj hitvesét, a nő gyermekét a sirba szállni látja; tépő kinjai között az utolsó „Istenhozzád-at“: „Isten veled, a viszontlátásra!“ kimondván, megkönynyebbültén hagyja ott a sirt és ápolja a reményt, hogy egykor ismét találkozik! — El-el nézem, midőn embertársam vad üldözésnek martirja, de nyugodtan rebegi, eljő a perc, mely ártatlanságomat felderíti, hadd dühöngjön az emberi ármány, lelke-nyugodt, édes béke osztályrészem!

Igazság, béke! — ezt hozta a „Kriszkindli“, — óh vajha ez a két nemtő a mai karácsonyében is leszálna a világra, és e világon reám legkedvesebbre — édes hazámra!

Tomboló vihar dül; mérkőzik az igazság a jogfosztó „i“ nélküli igazság vagdaló kardjával, és a harci riadót ehhez a felforgatott vallási viszályok, a megbolygatott nemzetiségi kérdések kürtölik! Hol van az igazság, melyért őseink vére patakként folydogált? — Az édes magyar nyelv magyarok ajkán is idegen; a magyar véren szerzett szép haza földjén idegen népség érdekszava a parancsoló! És a béke? — hogy lehetne béke, midőn a szempont nem a jellem és tehetség, hanem az önérdek, a személyválogatás: pópista-e vagy kálvinista, zsidó-e vagy óhitű; — a jutalom nem az érdemé, hanem a meghunyászkodó talpnyalásé; — a tettek rugója a durva anyagiasság!

Igazság — béke száműzve! Jöjj Szabadító, szállj le a nemzetre, mely megbűnhődte már a multat és a jövődöt is; hozd meg e vérrel szerzett

magyar földnek a kivivott és biztosított jogokat, hadd ragyogjon a korona keresztjéről az igazságnak eddig bekötöten eltakart fényje: — hozd meg a testvéries érzést és egyetértést, hogy legyen minden lakó a hazának hű fia; dolgozzék minden kéz a közös jóra, és testvériesség szent érzésével átkarolva egymásban honfitársakat lásson, hogy legyen egyszer már e hon is a béke honja!

Gosztonyi Jenő.

Boldog karácsonyi és új évi ünnepeket kívánunk lapunk előfizetőinek, barátainak és munkatársainak!

A vízvezeték ügye.

Értekezlet a városházán.

A vízvezeték ügyében mint lapunk mult számában megírtuk, Duchon Ödön ügyvéd városi képviselő indítványára szerdán d. u. 3 órára a városház tanácsstermében tartandó értekezletre mintegy 60 háztulajdonost hívott össze az előjáróság. Kik közül talán körülbelül 25-en vettek részt az értekezleten.

Az értekezlet lefolyását röviden a következőkben mondjuk el:

Vargha Sándor jegyző, előadja az összehívásnak okát és az értekezlet célját s röviden ismerteti a létesítendő vízvezeték ügyét. Ezután felkéri Duchon Ödönt mint a ki megpendítője volt e dolognak, hogy nyilatkozzék ez ügyben és tervét mutassa be, vagy adja elő.

Duchon Ödön nem volt elkészülve ugyan arra, hogy itt szólásra provokáltassék és jegyzeteit is otthon hagyta, de azért mégis fejből is egyes felvilágosításokat meg

tud adni. Azután hosszabb beszéd keretében körülbelül azt indítványozza, hogy intézkedjen az előjáróság miszerint a vármegye a kutfurásnál megmaradt összeget engedje át a felszerelésekre és, hogy a földmívelési miniszter az artézi kutba lerakott csövek árát szintén engedje át erre a célra. Az ő véleménye szerint ha 1-1 házi gazda 200 koronát fizetne egyszer s mindenkorra, akkor nem csak a házakba lehetne bevezetni a vizet de szerrinte még 20 kisebb közkut is létesíthető volna a város utcáiban, anélkül, hogy a város megterhelhetnének. Akik pedig ipari célokra használnák fel a vizet, miután többet fogyasztanak, természetesen többet is fizetnének. (Helyeslés).

Nagy Ernő korainak tartja az egész vízvezeték ügyét s ezt figyelemre méltó argumentumokkal igyekszik bizonyítani. Mire Duchon és Nagy között élénk polémia keletkezett. Mindenik a maga indítványát védi.

Nagy Ernő nem hajlandó hozzá járulni Duchon indítványához. Hanem esetleg a Kossuth-téren a Szt.-János kápolnáig tervezzi a vízvezeték elyformát, hogy ott egy közkut legyen. De azt ellenzi, hogy egyesek kényelme miatt most minden terv nélkül határozzanak stb.

Duchon szükkebelűséggel vádolja Nagy Ernőt és ezügybeni felfogását kifogásolja. Mit Nagy, röviden viszautasít.

dr. Raksányi Árpád pártolja Duchon indítványát, és hozzá járul mindenben ahhoz hogy a vízvezeték létesüljön.

Nagy Ernő ismét kijelenti, hogy tervet kell készíttetni, addig itt nem lehet beszélni.

Duchon Ödön. Kész bele menni még abba is, hogy esetleg vállalkozóval készítesse el a város a vízvezetékét.

Majd Verböczi és Kainer Adolf szölkak röviden a tárgyhöz.

Mire ismét Duchon azt indítványozta, hogy az előjáróság egy iven hívja fel az érdekelt háztulajdonosokat nyilatkozat tételre, hogy hányan volnának hajlandók a

az enyém.

— Oh! Fenség!

— Oh! Fenség! . . . oh fenség! Te sem tudsz már egyebet, mint oh! Fenség! Azelőtt legalább tudtál mulatságos dolgokat beszélni nekem a te életedből, a faludról, meg ragyás Tuba Kláiról. Most már semmit sem tudsz. Maholnap olyan unalmas leszel mint a főudvarmesternöm.

Mari elmosolyogta magát.

— Ha parancsolja fenség . . .

— Gyer ide.

Mari odament és leült a kis szöke hercegisasszony lábához a zsámolyra. Alig volt egy-két év különbség köztük. Az egyik filigrán, szöke légies teremtmény, a másik egészséges barna-piros, nagy darab fehér-cseléd. Mari volt az idősebb.

És a főhercegnő unszolására elkezdet beszélni neki az ő kicsiny falujáról. A déli-bábos, arany kalászos rónaságról és azokról a jó falusi emberekről, akik közt született és fölnevelkedett.

A hercegisasszony álmodozva hallgatta. Egyszer aztán közbeszólt:

— És most beszélj valamit arról a mikor feljöttél Pestre szolgálni.

— Az már egész más élet volt.

— De azért jobb volt, mint a mostani.

Ugy-e?

— Hiszen nekem nincs itt semmi bajom.

A hercegisasszony elgondolkozott.

— Aztán mondd csak . . . Mari. Izé . . . szeretőd soha se volt?

Mari lesütötte szemét s könnyedén elpirult.

Julia Immaculata szeretettel hajolt fölé.

— No, ne szégyeld magad. Beszélj őszintén. És megsimogatta szép barna haját.

Mari lesütött szemekkel válaszolt.

— Volt, fenség.

— Oh! Ez nagyszerű. és te nekem erről sohasem beszéltél. Mikor volt az?

— A mikor a bankareknál szolgáltam

És ki volt az? Ő is ott szolgált?

— Nem fenség! Ő a katonaságnál szolgált. Huszárkáplár volt.

Bizonyos büszkeség vegyült a hangjába.

— Huszárkáplár volt? És hol talákoztatok?

— A táncban. A külső-kerepesi-uton

van egy helyiség, a hol vasárnap este a cselédek táncolni szoktak a katonákkal.

— És te is oda jártál?

— És ki volt a gardedamod?

Mari hangosan nevetett.

— Nem kell oda gardedam, fenség.

— Csak úgy, gardedám nélkül mennek oda a lányok? . . . Senki sem ügyel föl rájuk? Hisz az nagyon mulatságos lehet.

A két lány elgondolkozott. A kis szalonban mély csönd volt, csak az aranyozott márvány rokokó óra ketyegése hallatszott.

— És . . . mondd csak, Mari. Ő már azóta kiszolgált?

— Mari fölsőhajtott.

— Oh! már régen. Kiszolgált, hazament és megházasodott.

— Te azóta se voltál ott táncolni?

— Nem én, fenség.

— És nem szeretnél egyszer elmenni?

Mari nem tudta mit feleljen.

— No felelj.

— Tudom is én.

— Te, Mari. Ma éppen vasárnap van. Eredj a táncba ha akarsz.

Mari habozott.

200 koronás hozzájárulást meg adni.

Vargha Sándor jegyző. Szólok ismeri a képviselő testület hangulatát ez ügyben és kijelenti, hogy a városi pótadót már jobban megterhelni emiatt nem lehet. Szerinte a főhálózat esővein kívül még a házba bevezetendő mellécső és vízmedence, csap és felszerelés költségeit mi szintén körülbelül 25—30 vagy mondjuk 50 frtot tenne ki, a háztulajdonos viselje és a főhálózat jó karban tartására pedig a város, a háztulajdonosoktól bizonyos összegben meghatározott vízdíjjal szedjen.

Ez utóbbi részeket Duchon ellenzi. Szerinte ne legyen ez nyereszkedési vállalat és csak a házba való bevezetés költségét és egyszer s mindenkorra az általa indítványozott 100 frtot fizessék a háztulajdonosok. A fő hálózatot tartsa rendben a város. Kéri indítványának elfogadását.

A jelen voltak felszólítottak ezután, hogy elvben kik volnának hajlandók hozzá járulni a vízvezetékhez. Voltak igennel és nemmel szavazók is, meg olyanok is bementek igenlőknek, a kik ott sem voltak. Most már ilyenformán még Könyű József közgyám se, és még többen nem hajlandók a vízvezetékhez hozzá járulni. Kulcsár József malomtulajdonos pedig hozzá járulna, az esetre, ha a kórházig kivezetnék a vizet, mert neki a gőzmalomhoz kell.

A kanizsai városiak nem kapnának vízvezetékot, mert azt mondják, hogy ott jó a víz és bajosan és sok költséggel lehetne oda a vizet a czifra viztoronyból az Almás patak medre alatt keresztül vezetni.

Ez igaz is! (De szerencsétlen emberek ezek a kanizsai városiak.)

A mai értekezleten lefolyt dolgokról szerény véleményünk röviden csak ez. Elvben hozzá járulunk Duchon Ödön indítványához, mert tagadhatatlan, hogy indítványa helyes, de csak addig míg a várost költség nem terheli.

Ezután meg azt mondjuk, hogy igenis ezt a vizet fel kell használni bármire is, de

elhamarkodva sem szabad cselekednünk hanem megfontolás tárgyává kell tenni ez ügyet és csakis ha a részletes terv és költségvetés is meglesz és annak garanciája, hogy a vízvezeték többé nem kerül mint a költségvetés mutaja, akkor lehet e tárgyban végeredményesen határozni. Különböztetve e tárgyra legközelebb vissza térünk.

Nem engedek . . .

— Saphir. —

Nem esdek én szerelmet,
Rá méltó nem vagyok . . .
Mit én kérek, csekélység,
Könnyen megadhatod.

Mely kebleden virul most,
A rózsát másnak add,
És másnak azt a fürtöt,
És másnak add szavad.

És másra mosolyogj csak,
És másnak add szived,
És másnak lelked álmát,
Másnak tekinteted.

És másnak adj te mindent,
Esküt, esókot, kezét,
Csak egy könnyel jutalmazd
Az én szerelmemet.

Zoltán Vilmos.

Az elhagyott.

(Karácsonyi rajz.)

Komor zimankos téli idő van.

Zuzmára emésztli a késő ősztől zölden hagyott falombok maradványait s a vágató légi fúriák, hideg nyirkos levegőt csapnak a járókelők szeme közé.

Az élet mosolygó évszakát a halál váltotta föl. Jaj a szegény lomboknak, virágoknak: hideg kezek szöttek rájuk hószemfedőt. Jaj a csevegő folyónak, puha bársony ágyából

jégkoporsó vált.

A didergő évszakot azonban megara-nyozza, várva várta teszi a karácsony áldást hozó ünnepe.

Künn a szél üvöltve süvit és szilajon jár boszorkánytáncot.

Benn a kedélyes teremben a kis Juliska nem sejtí a kegyetlen időt, az ő boldogsága határt nem ismerő.

Ott hever körülte a sok játékszer s a karácsonyfán az ezer meg ezer gyertyafény-nél oly csábítóan ragyognak a szebbnél szebb játékok tündöklő nemei.

Tivadar Elekné boldog elragadtatással osztozik gyermeke ártatlan örömeiben, nincs is tudomása arról, hogy e földön van, a mig zajos léptek nesze nem veri fel elragadtatásából.

Tivadar Elek, a ház ura lép a terembe. Egy pillanatra megáll a háttérben; de nagyon naivnak találja e jelenetet s kifelé indul, mialatt szívtart vesz ki oldalzsebéből.

— Hogyan Elek, ön távozik? Azt hí-vém, a mai estét családja körében töltendi — mondá a nő finom árnyalatával a szem-rehányásnak.

— Egyik nap mint a másik — mondá a ház ura gúnyos mosolylyal, miközben az „angyalhozta“ csilagfényénél rágyújt a kezében lévő szivarra s távozik a szobából.

A fiatal asszony szívére szoritja kezét, hogy visszafojtsa sebes dobogását. Ott áll folyton egy helyen, mintha földhöz gyökereztek volna lábai mialatt kínos, fájdalmas gondolatok vesznek rajta erőt.

A halál e néma csöndjét misem zavarja föl, csupán a kandalló kéményén besiró, sivitó szél.

Végre magához tér gondolatainak gyászmenetéből. Megmozdul csöndesen s mint egy élőhalott közeledik a függő lámpához, hogy mérsékelje rózsaszín világát, nehogy gyermeke észrevegye hulló könnyeit.

Sokáig, nagyon sokáig marad ott a félhomályba, mialatt a csalódott kijátszott szív heves fájdalma alatt csaknem összeszer-

— Nem szívesen hagynám itt fenségedet.

— Hát, tudod mit, Mari! Én veled megyek.

Mari ijedten ugrott föl a számlólyról.

— De az Istenért! . . .

A kis hercegnő dobbantott a lábával.

— Semmi ellenvetés! Hol vannak a falusi ruháid, a melyeket a multkor mutattál?

— Mindjárt behozom.

Az ajtóból azonban visszaszólt.

— De ha Kázmér Ramiró főherceg ő fensége megtudja, én nem vagyok oka semminek.

— Hozd be a ruhákat!

III.

Az volt csak a multság, mikor a hercegisasszony ledobta a fehér crepe de chine pongyolát, melynek csipkéi egész vagyont értek és belebujt a bokorugró szoknyába! Mari is hamarosan átöltözött. Piros csizmát húzott föl, míg a hercegnő fekete félcipőt vett, színes harisnyával. Mind a ketten kendőt kötöttek a fejükre.

Aztán megvárták, míg besötétedik.

A palotából óvatosan kilopóztak s gyalog indultak neki a nagy utnak.

— Aztán elne feledd, szólt Julia a Kerepesi-uton, hogy én csak Julesa vagyok. És te-nek kell, hogy szólíts.

Mari sóhajtott-

— Jaj! mi lesz ebből?!

— Hát semmi. Jól mulatunk és holnap elfelejtjük az egészet.

Már messziről hallották a zenét. A zöld rácsos kerítés körül nagy tömeg ácsorgott.

Julianak nagyot dobbant a szíve és erősen belekapaszkodott a Mari karjába, a mikor beléptek a kerthelyiségbe, hol a fák alatt, terített asztalok közt nagy volt a népszerűség! A banda húzta szakadásig. Ott táncoltak a eselések a katonákkal. A ki meg nem táncolt, az az asztalnál ült és ivott, meg énekelt.

Mari csak úgy húzta maga után a társnőjét.

— Menjünk oda a szatéllyba.

A nagy tömegben senkinek sem tűnt föl megérkezésök.

Alig hogy leültek azonban, a fedett, nyílt helyiségben, a fal mellé, rögtön akadt gavallér.

Egy jól megtermett huszárkaplár állott

meg előttük. Azonban megsodorta szép fekete bajuszát és odament Marihoz.

— Téged még nem láttalak itt, hugám.

— Régen voltam itt utoljára.

— Hun szógálsz?

— Nagyon kíváncsi rá?

— Nem én, csak úgy kérdem.

— Itt szolgálok a Kerepesi uton.

— Na hát akkor gyere tánczolni.

Julia titokban ijedten kapaszkodott a Mari karjába. Mari megértette.

Nem szeretném itt hagyni a barátnőmet. Az ő tánczosa még nincs itt.

A kaplár fitymálva nézte végig a szőke kis hercegnőt.

— Tán egyfalusiak vagytok?

— Igen.

— Aztán ő nem akar mással tánczolni, csak a kire vár?

Julia csodálatos bátorság szállta meg. Örült vágya támadt elhódítani Maritól ezt a derék nagy erős embert. Ennek behatása alatt egész bátran szembe nézett vele és felelt:

— Dehogy nem, csak vigyenek.

Csalódott.

A kaplár elfordult és egy éppén arra

kad. A mi nyolcz évi házas életük alatt annyiszor ismétlődött, most újra erőt vesz lelkén. Máskor a gyermeki szeretet melegénél keresett enyhülést . . . de ma, a szeretet ünnepe oly vigasztalhatlan.

Künn ez alatt egyre háborog a szél. A kandalló tánczó lángra, a karácsonyfa csillogó gyertyáskái felidéznek benne a rég leltunt emlékeket. Visszaidézi lelkébe a boldog leánykort, ezt a ragyogó hajnalt, ezt a tavasz pompájában tündöklő fényes multat, a melyet oly sötét éjszaka váltott fel! Oh, mivé lettek a ragyogó álmok! Mivé lettek a boldog leánykor édes ábrándjai!

Fájdalmas sóhaj tör ki szívéből, melyre a szél sivitása válaszol.

Most felretten: eszébe jut játszó gyermeke, a kit magára hagyott.

Mindent feledve szalad hozzája.

Ott fekszik a szőnyegen játékszeri közt.

Elszenderedett, hogy lássa álmában a jó kis Jézust, a ki neki oly sok szép ajándékot hozott.

Oda térdel gyermeke mellé s bánatos arcának minden vonása feszül, a mig kis leányának anyagi arcát nézi.

Nézi, nézi, aztán ölébe veszi, csöndesen velkezteti, mialatt szive zokog, szeme mosolyog.

Viszi rácsos ágyacskájába, betakarja lágyan, csöndesen, aztán forró esőket lehel picziny mosolygó ajkaira s még soká lesi a nyugodt, csöndes álmot, mialatt az anyai szeretet lassankint a vigasz balzsamát csepegteti szívébe.

Künn ezalatt mindinkább féktelenebbül dúl a vihar.

Benn már kialvóban van a kandalló tüze.

Néhány hasáb fát tesz reá, aztán oda ül a kandalló előtti zsámolyra s merengő szeme a pattogó szikrákat nézi.

Szívébe ismét belopózkodik a kétségbeesés fájdalma. Tekintete egyre homályosabb lesz.

— Egyedül elhagyatva e szent estén is! — tör ki lelkéből a panasz, mialatt lassan fölnyilik az ajtó s egy ifju lép a szobába.

Az asszonyka remegve rejti el könyeit. Mosolylyal ajkain fogádj Imrét, házuk legjobb barátját.

— Ismét ámitani akar! Vilma, ha tudná, mennyire fáj ez ámitás, szenvedésének e hideg elpalástolása. Am tagadja el szenvedését a világ előtt, de ellőttem? Én belátok szívébe. Ön boldogtalan, ön szenved!

Vilma nem bírta tovább fájalmát—
Mig az ifju beszélt, fuldokló zokogás vett rajta erőt.

— Hagyjon el engem!

Ennyit tudott csupán mondani.

— Elhagyni önt, az elhagyottat? Elhagyni önt a szenvedés terhe alatt? Soha Vilma! Én nem csupán szánni tudom önt, de szerelmes vagyok esábitó boldogtalanságába! Oh ne akarja, hogy többet mondjak. Én nem hagyom önt el soha!

Nem tudott többet mondani.

Elek rohant a szobába s megtörtén, bűnbánó arccal vetette magát neje elé.

— Bocssás meg nekem Vilma!

Ennyit mondott ajaka; de Vilma többet olvashatott szeméből: jövő boldogságát olvasta ki.

Te itt, Elek? kérdé bánatos álmelkoddással.

— Itt vagyok! felelte gyöngö hangon a férj. De nem egyedül jöttem. Magammal hoztam bűnbánattól megtört és megjavult szívemet.

Vilma felsikoltott örömeiben.

— De mint történhetett ez, Elek? kérdé a kétség kifejezésével arcán.

— Ne kérdezd azt most Vilma, rebegte őszinte fájdalommal Elek. Látva, mint árasztja szét éltető melegét mindenütt a szeretet, látva mások boldogságát: megutáltam magamat, megundorodtam rideg közönyömtől. Eszembe jutott a kis családi kör, a te körül, hol én is oly boldog lehetnék! Ott hagytam a gonosz világot . . . s most itt vagyok nálad! Visszafogadsz-e?

Vilma örömkialtással vetette magát férje keblére.

A szent karácsonyi est neki is meghozta legdrágább kincsét . . . férje szerelmét!

M. R.

H I R E K.

— **Rendkívüli kedvezmény lapunk t. előfizetőinek.** Kiváló szolgálatot óhajtottunk teljesíteni lapunk t. előfizetőinek, midőn a magyar nők kedvenc divatújságával a **Budapesti Bazárral** oly egyezsége léptünk, hogy t. előfizetőinknek e minden tekintetben praktikus és modern szépirodalmi divatlapot az egy korona 50 fillér negyedévi előfizetés helyett *negyedévenként 1 korona 30 filléért* küldjük.

A Budapesti Bazár pompás kiállításban havonként kétszer jelenik meg s minden számában 60-70 divatábrán mutatja be a legújabb francia és angol divatot, a legújabb kézimunkákat s hogy az öltözékek házilag is elkészíthetők legyenek, két oldalas szabás és kézimunka-ívvel is szolgál, sőt természetes nagyságban, papírból kivágott kitűnő szabás mintákat is nyújt. A Budapesti Bazár szakszerű képeivel és utasításaival a női öltözékek házi elkészítésének titka meg van fejtve! Szépirodalmi részét elsőrangú írók írják.

Midőn ezen rendkívüli kedvezményt lapunk t. előfizetőinek becses figyelmébe ajánljuk, megjegyezzük, hogy e kedvezményben *csakis lapunk előfizetői részesülnek.* Előfizetéseket minden hó elsejétől kezdve elfogadunk. Az előfizetési pénzek lapunk kiadói-vatalába küldendők.

Tisztelettel

a „**Délsomogy**“
szerkesztősége.

— **Alispánválasztás.** Mindinkább élénkül az alispáni szék betöltése iránt meggyeszte megindult mozgalom. A jelöltek érdekében buzgón folyik a korteskedés. Kortesfogásként hírek szállongnak a levegőben,

haladó közhuszárt vállon fogva oda perditett.

— Ehun la! Ösém. Tánczolj evvel a kis lánnyal. Nincs itt a tánczosa.

Aztán Marit derékon fogta és oda vitte a tánczó párok közé.

Julia Immaculata egyedül maradt a lovagjával. Nyápicz szöke fiu volt.

De azért derékon kapta és vitte magával. Látszott azonban hogy nem szívből teszi. Csak úgy immel-ámmal, kötelességből.

A főhercegnő minden áron iparkodott taktust tartani táncosával. Nehezen ment.

Pokoli zaj, meleg és borgöz volt a tánczó párok között. Mari ugyancsak aprózta. De azért ráért közbe biztatón intgetni Juliának, aki irigykedve hasonlította össze táncosát a délczeg káplárral.

— Icza te szorri!

És a sarkantyuk pengtek s a legények kurjongattak.

Hogy vége volt a táncznak, a két lány

összekapaszkodott. A két legény nem tágitott mellőlük. A káplár megszólalt.

— Jó volna egy pohár sör. És leültek mind a négyen egy asztalhoz, ahol többen is voltak már.

(A főhercegnő szomszédja a Kohn Mórcekek pesztrája volt, aki minden áldott éjszaka megszökött a gyerek mellől.)

Julia ijedten nézte, hogy Mari négy pohár sört rendel.

Neki is innia kellett.

Aztán megindult a társalgás. A káplár ur vitte a szót. Mindenkihez beszélt, csak éppen Juliára nem ügyelt. A tánczosa sem hederített rá. Itt nem voltak főhercegek és főhercegnők. Itt csak férfi és nő volt. S a férfi volt a becsesebb, nem a nő. Julia érezte ezt és le nem vette szemét a délczeg huszárkáplárról, a ki észre sem vette őt.

A leányban fölbredt a megsértett asszonyi hiuság. Irigykedve szinte dühösen nézett Marira, a ki egész kivolt pirulva az

izgalmaktól és boldogan mosolygott a szép magyar fiura.

Juliának sirás szorongatta a torkát. S hogy a következő táncz elkezdődött, fizettek és megszöktek a helyiségből.

De a káplár előbb megigértette Marival, hogy egy hét mulva eljön . . .

IV.

Egy évre rá, Julia Immaculata főhercegnőt Boleszláv Szergiusz nagyherceg vezette oltárhoz. S miközben zúgtak a harangok és a mesés pompájú nászmenet, melynek sorában királyok, császárok és királyasszonyok voltak, végig haladt a székes-egyház ívei alatt, a brilliánsokkal ékített hőselyem rubába öltözött menyasszony, szorongó szívvel és epedő vágygyal gondolt arra a nyalka hajszu szép magyar fiura, aki őt nem is akarta észrevenni s akinek egy szava sem volt hozzá . . .

A levegőben tömjénillat szállingózott s az érsek áldólag terjesztette ki a karjait az ifju pár fölött . . .

melyek arról beszélnek, hogy *Gabsovits* a a jelöltségtől visszalép sőt egyik kaposvári lap a visszalépést megtörtént ténynek állította, mi azonban nem való. Míg azonban az alispáni székre két jelölt van, addig az esetleg megüresedő kaposvári valamint az üresen álló marczali-i főbírói állásokra tömegesen vannak pályázók. *Plachner, Iete, Dr. Svastics, Lehner, Boné, Koharics, Bródszky* főbírói állásokra, *Dr. Perczel Győző* szigetvári, *Sey Oszkár* csurgói tb. szolgabírák és *Dr. Nagy* szolgabírói állásokra pályáznak.

— **Orvos választás.** A lemondás folytán üresedésbe jött körorvosi állásra Gyöngyös Melleken *Dr. Török Lajos* választott meg.

— **Esküvő.** *Schwarz Sándor* f. hó 30-án d. u. 3 órakor tartja esküvőjét *Glöckner Irén* kisasszonnyal a helybeli izr. templomban.

— **Tüz.** *Löbl* Zsigmond antalfalusi bér-lő kárára a puszta határában lévő óriási szalmakazal gyújtogatás következtében porrá égett. A kár ezer korona, de a biztosítás révén megtérül.

— **Sorshuzás.** Az 1883-ik évben született hadkötesek sorshuzása Szigetvárott 1904. január hó 23-én lesz a „Korona” szálloda nagytermében megtartva.

— **Ellopott méhkasok.** Bizonyára nagyon is megakarták maguknak edesíteni a karácsonyi ünnepeket azok a tolvajok, kik *Schmidt Béla* n. dobszai tanítónak méheséből f. hó 19-én négy kas mézet emeltek. Az eset-ről értesült esendőrség több helyen házkutatást is tartott, de eredménytelenül. Miért is a további nyomozás folyik.

— **A vasárnapi munkaszünetre szóló törvény módosítása.** *Hirynyi* kereskedelmi miniszter a vasárnapi munkaszünetre szóló törvényt módosítani óhajtja. Az eddigi rendszer megszüntetése mellett vasárnap déli 12 óráig lennének az üzletek nyitva; július — augusztus hónapokban pedig egész nap zárva. A vásári intézmény Budapest egész területére megszüntetné. Az erre vonatkozó tárgyalások már folyamatban vannak és a miniszter utasította ezen ügy előadóját a megfelelő törvényjavaslat kidolgozására.

— **Lopás.** *Udovits* István helybeli lakosnak még a m. hó 26-án 3 ludját ellop-ták. A napokban azonban egy zárt levelező lapon névtelenül értesítette valaki a károsul-tat, hogy az egyik lopott lud *Jurák Tamás* helybeli lakosnál a ketreczbe hizik. A rendőrök meg is jelentek a helyszínen, hol az elveszett ludat csakugyan megtalálták. *Jurákné* azonban azt mondja, hogy ő a luda-egy ismeretlen sváb asszonytól vette a he-tipiaczon. A tettest nyomozzák. (Talán még a másik kettőt is meghozza?) (szedőgyerek).

Margit meg — én!

Szececeziós tárcza — versben a „Delsomogy” számára
Írta: **Baranyai József.**

I. §. Szerkesztő úr!

Szerkesztő úr! az Istenre kérem! —
Közölje már ezt a költeményem!
Hír, dicsőség engemet nem esábit
Leküzdöm én annak mind a esábit!
Nincs lelkemnek dicsőségre álma,
Nem kecséget: hír, dicsőség, pálma!
Hanem egész' más dologból kérem:
Hogy közölje ezt a költeményem!

II. §. Bonyodalom.

Im! szívemnek rejtekét felnyitom:
Szeretjük mi egymást: én és Margitom
De el kellett válnom Margitkától;
A sors eltaszított tőle távol!
... Tőle válni! Szívemnek haj! be fájt!

De mielőtt elhagytam vón' e tájt,
Kis Margitomnak atyjához mentem,
S elmondám ezeket ott mentem:
„Azt hiszem, hogy ön előtt sem titok,
Hogy imádom bájos kis Margitot,
S hogy Margit szerelmem viszonzza!
De sodrából önt ez ki ne hozza!
Hisz' kérdek még, s kérdésem nagy és ez
Mit szólna ön az eljegyzéshez?” ...
Rám nézett és azt mondta, hogy „ejnye,
Majd ha lesz mit aprítani tejbe;
S ha mindkettőjűk, mint most úgy érez,
S ha Margit addig nem megy férjhez,
No akkor talán — nem mondom, hogy:
[nem;
De addig, tudja, meg nem engedem! —
S magától egy sort meg ne lássak!
Mert lesz dolga, tudja, a szidásnak!
S Margit se merjen magának irni!
Most a dologgal végeztünk: így ni!” ...

III. §. Böncsuzás.

Hogy Margitomtól el kellett válnom,
Kis fejtől nehezült a vállom,
Panaszkodott: mily zsarnok az apja;
— Kicsi kezét szemébe kapja,
Forró könnyzáró omlott le onna,
Szöke fejt kebelemre vontam,
S rózsás arcát, amely könnytől ázva —
Mégfürösztöm esókom záporába!
„Ugy-e azért ez a kis szív szeret,
Hogy ha nem is írhatunk levelet?” ...
Könnyes szeme, azur szeme némár, —
De biztatva: mosolyogva néz rám! ...

IV. §. S! — Messzire!

Szóval Margitomtól távol estem:
Ó lakik honn, én meg Budapesten;
Levelezés ugyszólván kizárva;
Megpróbáltunk mindent, de hiába!
Ha írok Margitnak néha, ritkán,
Akkor biztos szidást kap Margitkám,
És ha Margit ír, akkor az apja
Bizonyos, hogy az íráson kapja!
Legutóbb meg semmikép se lehet;
— Elfogja valaki a levelet!
— De egy barátom tudtomra adja,
Hogy Margitomnak köszívü atyja,
A szerkesztő úr lapját járhatja! ...

V. §. Reménység.

E verset írtam rögtön még máma,
És emellett esdve, kérve, várva,
Ha közölnék valamelyik számba!
Elolvassná, s megtudná Margitka;
Mi szívemnek, hü szívemnek titka:
Hogy én még most is csak őt imádom,
Viszont látni a legforróbb vágyom!
S bár a sors ellökött tőle messze,
De azért a hitét el ne vessze,
Hisz gondolatim, mind hozzá szállnak!

VI. §. Szó!

Aranyfürtök és selyem hajszálak;
Kék szem, színe nincs szebb tán az égnek;
Ugy mosolyognak, úgy ragyognak — égnek!
A beszédes rózsás kicsi szája —
És alatta gödröcskével álla, —
Karesu derék és hozzá amellelt
Könnýü termet, könnýü, mint lehellet,
Nem is úgy megy, úgy repül, úgy lebben!
Ezek vonzzák oda az én lelkem!

VII. §. Finálé.

Szerkesztő úr! hát csak azért kérem,
Hogy közölje ezt a költeményem!
El ne dobja, — az Istenért! ezt ne!
Ne nézze, hogy van-e benne eszme! —
Papirkosár! elfog már a láz is!
Igaz hogy nincs benne cifra frázis:
Nem voltam arra hangolva én ma!
Ne nézze, hogy kopott-e a théma!
Hogy gyenge e vers, tudom oh én is!
De a Margitra kérem a poézis
Érdektelen! Bizony ő nem bánja,
Van-e benn rim, van-e jó thé mája!
S megérte, ha nincs is benne ütém.
Hogy nem lettem hozzája még hűtlen,
S hogy szeretem! — Az olvasók pedig —
Talán egyszer mégis megengedik,
Hogy rosszat olvassanak a lapba,
Ha két szív szerelme rejlik abba! —
Szerkesztő úr! — engedje remélnem,
Ezek után közli költeményem!

Irodalom.

Gentry történetek. Erről a most megjelent és érdekesítő 163 oldalra terjedő, 17 elbeszélést tartalmazó novellakötetről nem mulaszthatjuk el, hogy megne emlékezzünk. Írójának neve már régen előnyösen ismert lapunk olvasói előtt. A mi olvasó közönségünk ismeri *Gottier* Lajost a kiváló író, kinek *Gentry* történeteiből már számmal találkozott e lap hasábjain. Főlegesennek tartjuk ezt a derék író dícsé-ri, mert eléggé dícséri őt már az a siker melynek fényes tanubizonyossága a most megjelent 5-ik kötet elbeszélés is a „Gentry életből. Ugy az eddigi mint a mostani elbeszélései mind az életből vannak merítve és a legtermészetesebb elbeszélő modorban elég szépen és hatásosan vannak megírva. *Gottier* Lajosnak munkái minden művelt család asztalán helyet foglalhatnak, mert azokat a család minden egyes tagja bátran és élvezettel olvashatja, miért is t. olvasóink becses figyelmébe ajánljuk azokat. *Gottier Lajos összes művei: Érzelmek, Mulató Gentry, Busuló Gentry, Pusztuló Gentry* és a most megjelent *Gentry történetek*, kötetenként 3 koronáért, — az öt kötet együtt megrendelve csak tíz koronáért kapható a szerzőnél *Piliscsabán*.

— **A vegyesházasságok jogtörténete különös tekintettel Magyarországra.** *Dr. Hanay* Ferencz neve nem ismeretlen a tudományos irodalom terén. A folyó évben megírta a „Katolikus egyetem Pécsen” című jeles és terjedelmes művét; nemsokára reá pedig megjelent „A keresztység kiszolgáltatása az egyházjog és a magyar közjog szempontjából” című füzele. Most pedig előfizetést hirdet. „A vegyes házasságok jogtörténete különös tekintettel Magyarországra” című műre. A munka három részből áll. Az I. részben megírja a tudós szerző a régi „cultus disparitas” tiltó akadályának a mai „mixta religio” akadályát is magában foglaló fejlődését, lerajzolja, miképen fejlődött a „haeresis” akadály és a vegyes házasságok érvényes kötés módjának mai alakja. A II. részben kimutatja a szerző, milyen önálló módon fejlődött ki nálunk a „cautio”-rendszer, majd miképpen fejlődött ki Magyarországon a „cautio” nélküli vegyes házasságok kötésénél a „passiva assistentia” gyakorlása stb. A III. rész közül a vegyes házasságokra nézve érvényben lévő jog forrásait képező 22 okmányt, megtoldva a gyermekek vallására vonatkozó magyar állami törvényekkel. — A mű 15 ívet meghaladó terjedelemmel nagy nyolczadrét alakban f. hó végén fogja elhagyni a sajtót. Előfizetési ára 4 K.

KÖZGAZDASÁG.

□ Kosár-, fonó- és kötözőfűz.

A mezőgazdaság egyik leghálásabb ága a fonó- és kötözőfűz igazi nemes fajainak tenyésztése; közönséges durva és ezüsfűz sehohsem fizeti ki magát és egyáltalában nem tenyésztendő. A feldolgozásra legjobb és legértékesebb fajok a következők:

a) Finom, kötésre és luxus-kosárfonásra valók: Kékeszöld köfűz. Nemes köfűz. Valódi Uralfűz és Zöld köfűz.

b) A legjobb és leghosszabb fonó- és kosárfűzfajok ezek: Barna királyfűz. Nemes kenderfűz Zöld mandulafűz. Király kenderfűz Hosszú vakító és Északi kenderfűz.

A ki ezeket vagy a fent felsorolt fűzfajok közül néhányat tenyészt a legjobb fajokkal bir és sohase csábítsa magát más fajok tenyésztésére, mert a fentiek kipróbált fajok, melyek évenként sok szép, nyulánk, legjobban feldolgozható vesszőt hajtának és a legmagasabb árban részesülnek.

A fűzfa tenyésztése igen egyszerű, de azért mégsem csekélylendő, a mi — sajnos — meg szokott történni. A csemeték vagy pedig a dugványok mélyen szántott talajban 50 cm-nyi távolságban lesznek ültetve és gától tisztán tartandók; az első évben 4—5-ször, a másodikban már csak 2—3-szor a harmadik évben pedig csak tavasszal és ősszel megkapálandók. A következő évek-

ben pedig csak a gaz irtandó ki, mert a fűz gyakori és mély kapálást nem kíván, mivel gyökerei már a harmadik évben egészen a föld színéig nyulnak fel. A fűzfa sokszor nagy jövedelmet hoz; egy hold fűzfaültetvény gyakran annyit jövedelmez, mint 2—3 hold buza, de csak akkor, ha valódi fajok tenyésztettek. A fűznek nem kell épen mozsaras helyen állania: a fent elsorolt jó fonó- és kötözőfűz-fajok lazább talajban erősebbek, hajlékonyabbak és használhatóbbak lesznek, mint a mozsarban nőttek.

Kiadja a szerkesztőség.

Gabona-piacz.

Fuchs A. Fia gabona keresk. jelentése szerint
Árak a legujabb jelzés szerint 50 klgr.

		ként értetődnek,	
Szigetvár, 1903. december 24-én.			
Buza	uj	— K.	7 — 7 10
Rozs	„	„	5 50 5 70
Árpa	„	„	5 — 5 50
Zab	„	„	5 — 5 10
Tengeri	„	„	4 70 5 70
Bükköny	„	„	5 — 5 50
Bab	uj	„	7 50 — —

Unhert Antal temetkezési vállalata, Szigetvár

Elvállal hulla szállítást vasuton és saját gyászkocsiján, minden irányban.

Raktáron tart:

érc és fa koporsókat, sirkoszorukat és szemfedőket nagy választékban.
Különösen ajánlja érc koporsóit, melyek a földbe temetve sem horpadnak össze.

Alapított 1872.

Felhívás!

Alapított 1872.

A szigetvári segély-egylet szövetkezettől

Van szerencsénk a n. é. közönség szives tudomására hozni, miszerint a

32-ik

évtársulat alakulása

czéljából,

részvények már is jegyezhetők, és pedig máától kezdve minden nap a segély-egylet helyiségében egész 1904. márczius hó végéig későbbi jegyzésekért késedelmi kammat nem lesz felszámítva.

Jegyezni lehet: Barcsón: Pajtás Fülöp, Sellyén: Szavorits Nándor uraknál.

Az évtársulat öt évre alakul és minden egy koronás részvény után kezesség melletti kötvényre 260 koronáig kölcsön felvehető,

A vidéken lakó egyesületi tagoknak teljesítendő költségmentes befizetések czéljából a m. kir. postatakarék pénztárnál nyitott CHEK-számlánk befizetési lapjait kívánatra megküldjük.

Kelt a szigetvári segély-egylet szövetkezet 1903. évi december hó 1-én tartott igazgatósági üléséből:

Oscsodál Gusztáv
helyettes igazgató.

Rechnitzer Sándor
vezérigazgató.

Ártézi szikviz

kapható

Verböczy J. szikviz gyárában

SZIGETVÁRON Vasuti utca 61. sz.

Drezdai Motorgyár R.T.

(ezelőtt Hille) fióktelepe és műhelye:

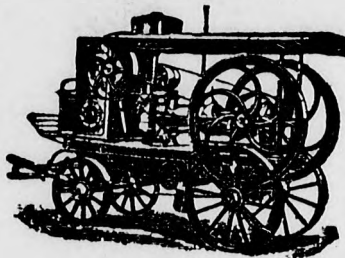
GELLÉRT IGNÁCZ és társa

Budapest, VI. Teréz-körút 41.

(Telefon 12-91.)

Ajánljuk az elismert legjobb, legtökéletesebb, legtartósabb gyártású drezdai benzin-motorokat, lokomobilokat és széngáz-fejlesztős (generatoros) motorokat.

Legegyszerűbb kezelés!
64 kiténtetés.

Legolcsóbb üzem!
8 állami érem!

8000 gép a legteljesebb megelégedésre szállítva.

Malomüzemre, darálásra, takarmánycamrákba, tejgazdálkodásokba, favágáshoz, vízemelésre, csépléshez és minden más gazdasági és ipari munkához a legjobb üzemelő.

A drezdai motorok minden versenyvizsgálaton és kiállításon a legelső díjakkal lettek kiténtetve.

Kedvező fizetési feltételek!

Legmesszebbmenő jótállás!

Uj! Budapesti főműhely **Uj!**
rendeztünk be drezdai művezetővel és szerelőkkel.

A legjobb minőségű komlói kovács és darab fűtő szén kapható.

Engel A. és fiai fatelepén

Szigetvárrott (a vasutnál).

Kovács szén 100 kgr. I K 60 fl.

Darab fűtő szén „ „ I K 80 fl.

Hirdetéseket

jutányos árért vesz fel

a

kiadóhivatal.

Nagy Karácsonyi vásár!

A raktáron lévő összes cikkek,

különösen

NŐI CONFECTIO

és

SZŐRME ÁRUK

mélyen leszállított árak mellett.

Maradékok fél árban!

Deutsch Dávid fia

divatáruháza

SZIGETVÁROTT. (Takarékpénztári épület).

Leszállított árak!

Leszállított árak!

ALÁÍRÁSI FELHÍVÁS!

A Szigetvári Polgári Önszegélyző-Egylet

SZÖVETKEZET

igazgatósága

8-ik

ÉVTÁRSULAT

alakulás céljából tudatja, hogy a részvények jegyzése december hó 1-ső napján az intézet helyiségében (városház ipartestület) veszi kezdetét.

Egy részvény után 20 fillér a heti befizetés.

Jegyezni minden nap lehet.

Jegyzés alkalmával minden részvény után 20 fillér beiratási díj fizetendő.

Az intézet igazgatósága úgy mint eddig is, a hitel megszavazása és a pénz kiutalványozása körül a kereskedelem és ipar úgy mint a polgárság érdekét mindenkor tekintetbe fogja venni.

A heti befizetések: **kedden, szerdán és csütörtökön** eszközölködnek.

Szigetvár, 1903. évi december hó 1-én.

Walde Lajos,
aligazgató.

Jóth István ügyvéd,
vezér igazgató.

Behozatal.**Kivitel.**

Magyar, Német, Lengyel országi valamint Prágai

hentesárak

valódi prágai és westfáliai sonkák, karmánadli, krakkói kalbász magyar és veronai szalámi, mortadella, debreczeni kalbász, paprikás szalona, valamint mindennemű hurka különlegességek.

ANTON ZAWODSKY

Bécs, XVI. Brestelgasse 5.

Árjegyzék ingyen és bérmentve.

Nagyban.**Kicsinyben.****Sertés táp-por**

mely legyen házi szere minden sertés tenyésztéssel és hizlalással foglalkozó gazdának, miután ezen évek óta bevált, s főképen az Alföldön nagy kelendőségnek örvendő szer előmozdítja a sertések étvágyát, emésztő képességét és fokozza a ma általános sertés megbetegedések ellen az ellentálló képességet. Utasítás mellékelve.

Egy czirka 100 grammot tartalmazó csomag ára 30 fillér.

Kapható a készítőnél: **Gáts Lajos** gyógyszerésznél Baranya-Mágoacson és főraktar Szigetváron **Oscodál Gusztáv** kereskedésében.

KOZÁRY EDE

könyv, papirkereskedése, könyvnyomda könyvkötészete

SZIGETVÁR.**Karácsonyi és Ujévi**

ajándéku alkalmas

Ima és képeskönyvek, Levélpapírok díszdobozokban Karácsonyi és ujévi képes levelező-lapok.

1904. évre szóló

kézi, fali, előjegyzési és tárcza

NAPTÁRAK

nagy választékban.

Névjegyek hölgyek és urak

részére

a legújabb mintákban

csinos nyomással jutányos áron.

Friedman Károly

legnagyobb és legolcsóbb

BUTOR RAKTÁRA

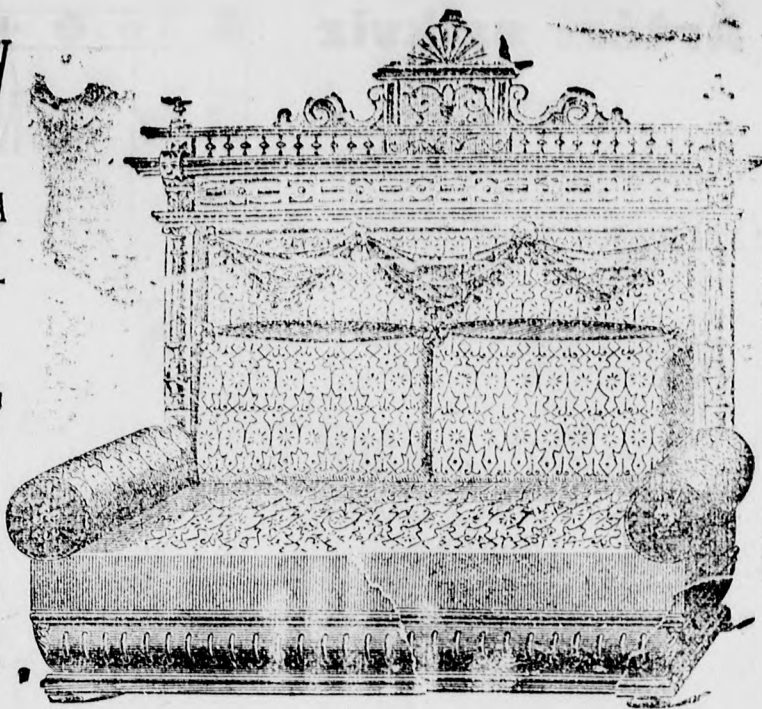
kárpitos és díszítő üzlete

PÉCSETT,

Siklósi országot 44.

Ismételadónak, nagyobb berendezéseknél egyeseknek is

10% engedmény.

Minden háziasszony

üdvözölhető, aki az egészség, takarékoság és jólétre való tekintetből a Kathreiner-féle Kneipp-maláta kávéát használja.

Tiszteletteljes kérelem: A bevásárlásnál ne kérjen egyszerűen maláta kávéát, hanem mindig határozottan Kathreiner-féle Kneipp-maláta kávéát, s azt csakis az itt ábrázolt eredeti csomagokban fogadja el!

Ára csomagonként 50 fillér.
500 gramm.